

14 motive biblice pentru ca surorile în Domnul să învețe pe alții și să conducă

Terran Williams · versiunea germană prelucrată și completată de Hans-Jörg Ronsdorf · martie 2023 · revizuită în octombrie 2026

Tema aceasta este dezbătută în continuare cu aprindere. Poziția potrivit căreia femeile n-ar avea voie să învețe pe alții și să conducă în biserică, aceasta fiind rezervată numai bărbaților, se numește „complementarism”. În opoziție cu ea se află așa-numitul „egalitarism”, care le recunoaște femeilor ambele lucruri, fără să facă vreo deosebire sau îngrădire după sex. Ambii termeni au fost formați în anii 1990 în mișcarea evanghelică din Statele Unite. Ceea ce înseamnă termenul „complementarism”¹ este, ce-i drept, o completare reciprocă a bărbatului și a femeii, dar tocmai una hotărât ierarhică: femeia este subordonată bărbatului într-o pretinsă ordine a creației. El conduce, ea urmează. De fapt, complementar poate fi doar ceea ce este la fel de mare, de aceeași valoare, la fel de puternic sau de același fel. Tocmai aceasta sunt un bărbat și o femeie (soția lui) prin natura lor – însă în deosebirea dintre a fi bărbat și a fi femeie.

Nici egalitarismul nu este lipsit de ambiguitate în terminologia lui. El îi vede pe bărbat și pe femeie ca având drepturi egale și ca fiind chemați amândoi să conducă și să învețe pe alții. Dar această poziție nu-i face pe cele două sexe „egale” sau fără deosebire, cum sugerează termenul. Și această din urmă poziție vede o completare reciprocă a bărbatului și a femeii, care au fost creați unul pentru celălalt, ca să se sprijine reciproc în deosebirea lor.

Noi susținem o poziție care s-ar putea numi cel mai bine „complementarism egalitar”: bărbatul și femeia se completează unul pe altul, cu drepturi egale, fără deosebire de ierarhie sau de autoritate. (HJR)

Mulți prieteni complementari – și ei sunt încă și rămân prieteni – nu-și dau seama că argumentul „biblic” pentru autoritatea bărbatului nu mai poate fi, de fapt, întemeiat în mod plauzibil. Faptul că el continuă să existe este rezultatul unei erudiții discutabile, al unei logici deficitare și al puterii unor instituții și personalități care mențin o construcție omenească fără niciun sprijin biblic și divin. Ce ține atunci acest cadavru în picioare? Un sentiment de spirit tribal sau de grup, de neclintit, care (cel puțin deocamdată) încă triumfă asupra adevărului.

Mulți oameni care vor să trăiască sincer și cu frică de Dumnezeu au fost determinați să urmeze o teologie proastă și să creadă că femeile în conducere sunt un triumf al culturii lumești asupra Sfintei Scripturi. Însă luați seama la următoarele date biblice:

1. Deși Adam și Eva au fost creați diferit, Eva a fost creată ca un partener egal ca funcție al lui Adam, nu ca subalterna lui. Complementaritate, da. Ierarhie, nu. **([aici](#) – link pentru aprofundare, în limba engleză, ca și linkurile următoare)**
2. Presupunerea că bărbații trebuie să stăpânească a apărut după căderea în păcat. Nu creația, ci neascultarea primilor oameni a avut ca urmare stăpânirea bărbatului asupra femeii (Geneza 3:16). (Nu sunteți convinși? Mai multe [aici](#)) **Aceasta ar trebui să ne facă să ne oprim înainte de a interpreta pasajele biblice următoare ca și cum Dumnezeu ar idealiza de-a dreptul autoritatea bărbatului.**

3. Dumnezeu a pus-o pe Debora drept cea mai înaltă conducătoare civilă și spirituală a poporului lui Dumnezeu în vremea ei, și anume în așa fel încât ea îi dădea porunci celui mai înalt conducător militar, Barac (Judecători 4 și 5). Acest fapt aruncă o umbră asupra interpretării complementare a textului din 1 Timotei 2:12. [aici](#)
4. Isus a fost Cel care a deschis calea pentru prețuirea femeilor în valoarea și în slujirea lor. Luați seama mai ales la întâlnirea lui Isus cu Maria Magdalena și la trimiterea ei în prima zi de Paște. În mod uimitor, Isus a împletit în cea mai importantă zi a istoriei o lecție pentru oameni: aveți încredere în Cuvântul lui Dumnezeu din gura surorilor voastre (Ioan 20:17-18). ([aici](#) și [aici](#)) Și nu, Isus nu i-a ales pe cei 12 apostoli bărbați pe baza unui „principiu al creației” sau a unei „ordini a creației”. A făcut aceasta din motive simbolice, în legătură cu o etapă de tranziție a istoriei mântuirii. (Lucrul acesta este [sigur](#))
5. 1 Timotei 3 și Tit 1, singurele pasaje care se ocupă de calificările pentru prezbiteri, lasă deschisă, dacă sunt interpretate corect, posibilitatea ca femeile să fie prezbiteri – un fapt pe care complementariștii de frunte îl recunosc între timp. [aici](#) Galateni 3:28 („În Hristos nu este nici ... nici ...”) nu este, ce-i drept, un răspuns sau o justificare universală, dar ar trebui cel puțin să ne facă să ne oprim atunci când credem că Dumnezeu ar interzice în mod expres, în alt loc din Scriptură, femeilor (sau sclavilor, sau neamurilor) să conducă sau să învețe pe alții.
6. Deși în Noul Testament nu avem niciun conducător sau prezbiter de biserică numit pe nume, nici femeie, nici bărbat (în afară, poate, de Petru), există dovezi că femeile conduceau biserici și învățau pe alții. Priscila a fost aproape sigur o conducătoare și o învățătoare în biserica din Efes și, posibil, și în alte biserici. Mai multe [aici](#) – sau puteți [vedea](#) acest video. Aceasta contrazice interpretarea complementară a textului din 1 Timotei 2:12, la fel ca porunca lui Isus ca ucenicii Lui (bărbați și femei) să-i învețe pe toți oamenii (Matei 28:19-20). Nu este deci nicio surpriză că în una dintre biserici, în care slujea Priscila, bărbații și femeile aduceau „o învățătură” (1 Corinteni 14:26) și că Dumnezeu a folosit-o pe Priscila în următoarea ei biserică pentru a-l învăța pe unul dintre marii învățători viitori ai Bisericii, Apolo (Faptele apostolilor 18:26).
7. Nu numai Priscila, ci și alte femei care erau proprietare sau răspundeau de casa lor au întemeiat sau au găzduit biserici în casele lor, iar unele dintre ele sunt numite în Noul Testament. Aceasta arată că probabil ele erau și candidate pentru conducerea acestor biserici. Nu sunteți convinși? Mai multe [aici](#)
8. Priscila nu a fost singura învățătoare numită pe nume. Fivi a fost foarte probabil însărcinată de Pavel să explice Epistola către Romani bisericii adunate din Roma, epistolă pe care ea o adusesese, ca „purtătoare a scrisorii” lui Pavel, de la Corint la Roma (Romani 16:1-2). Dovezile le găsiți [aici](#).
9. În ciuda argumentelor lui Wayne Grudem că lucrurile n-ar fi stat așa, prorocițele exercitau în biserica Noului Testament un fel de învățătură în adunarea bisericii (1 Corinteni 14:26). [aici](#) (de la 1 oră și 7 minute).
10. A existat o femeie care a avut un rol și mai influent decât o conducătoare sau o învățătoare. ***Este foarte probabil că Iunia, o femeie, a fost un apostol de seamă, la fel ca Barnaba și Sila (Romani 16:7).*** Și aceasta contrazice interpretarea complementară a textului din 1 Timotei 2:12. Motivele și faptele le găsiți [aici](#).

11. **Textele contestate ale lui Pavel, înțelese corect, nu subminează nimic din ceea ce s-a spus până acum.** 1 Corinteni 11:2-16 și 14:34-35, interpretate corect, nu reprezintă o interdicție generală a conducerii exercitate de femei în toate bisericile. Oricât de contestate ar fi aceste pasaje, dovezile sunt clare. Aprofundare la 1 Corinteni 11 [aici](#), la 1 Corinteni 14 [aici](#).
12. 1 Timotei 2:12-14 poate da la prima vedere, mai ales în anumite traduceri, impresia că autoritatea bărbatului este stabilită în general; dar o cercetare mai atentă a cuvântului tradus „a stăpâni”, gr. **authentein** (în „Nu-i dau voie femeii ... să *authentein* asupra bărbatului”), precum și a contextului literar și a contextului situațional (ca în 1 Timotei) arată de ce aceasta este o interpretare greșită. Trebuie luat în considerare și contextul canonic: mai ales numeroasele femei conducătoare și învățătoare din Biblie vorbesc împotriva unei astfel de citiri. (Un extras din lucrarea mea despre [authentein](#) din capitolul 7 al cărții mele. Sau citiți în anexă rezumatul lui Bartlett al criticii sale la adresa studiilor complementare importante despre 1 Timotei 2:12 [aici](#).)
13. Ce se poate spune despre rolul în căsnicie? Chiar dacă Noul Testament ar învăța autoritatea bărbatului asupra soției lui, aceasta nu înseamnă că toți conducătorii și predicatorii trebuie să fie bărbați. **În 1 Corinteni 7, cel mai lung pasaj despre căsnicie din Noul Testament, se vede clar că supunerea reciprocă și înțelegerea comună sunt norma pentru deciziile din căsnicie.** În mod ciudat, aproape nimeni nu-și dă seama de aceasta. [aici](#) Efeseni 5 și 1 Petru 3, interpretate corect, învață supunerea reciprocă în căsnicie, și nu autoritatea unilaterală a soțului. (Vezi critica lui Bartlett și a mea la adresa lui Winger cu privire la [Efeseni 5](#) și [1 Petru 3](#).)
14. Un ultim punct, foarte important: **Darurile sunt mai presus de sex atunci când este vorba de zidirea bisericii.** Pentru Petru, Cincizecimea a fost începutul unei ere noi, în care darurile slujirii de vestire a Cuvântului au fost date din belșug bărbaților și femeilor (Faptele apostolilor 2:17-18). Cine poate să slujească drept păstor, să conducă sau să învețe pe alții? Exemplele biblice de femei conducătoare și predicatori se explică cel mai bine prin sfatul lui Pavel că darurile (precum și un caracter corespunzător, asemenea lui Hristos), indiferent de sex, sunt temelia slujirii în biserică. Potrivit apostolului, cei care au darul de a predica, de a conduce sau de a învăța pe alții trebuie să și facă aceasta. [aici](#) Kevin DeYoung întreabă în articolul său de pe TGC: „Nu este o risipă a darurilor unei femei să-i învețe pe copii și pe alte femei?” Pavel îi răspunde lui DeYoung (în 1 Corinteni 12:21-24) că aceasta le dezonoarează pe femeile înzestrate și îi jefuiește pe bărbații care au nevoie de slujirea lor. **Când bărbații resping slujirea conducătoarelor și învățătoarelor doar pentru că sunt femei, este ca și cum o parte a trupului i-ar spune alteia: «N-am trebuință de tine.»**

Ajung la această concluzie: bărbații și femeile, deși au fost creați diferit de Dumnezeu, sunt egali ca funcție. **Aceasta nu este o invenție a culturii, ci o valoare fundamentală a Împărăției lui Dumnezeu, care a fost, care este și care vine.**

Este și o valoare care funcționează – în mod minunat. **Echipele de conducere și de predicare mixte și soții care se supun unul altuia sunt mai sănătoși și mai fericiți.** În schimb, învățătura despre autoritatea bărbatului în biserici și în căsnicii a contribuit la unele crize de sănătate spirituală și a dezavantajat astfel fără rost atât de multe biserici și căsnicii. **Ea a îngrădit și femei înzestrate și chemate și a subminat mărturia Bisericii pentru Hristos, mai ales într-o cultură care le dă libertate femeilor să-și folosească darurile în toate celelalte domenii ale societății.**

P.S. Dacă mai aveți timp să vă uitați la ceva, iată un [video](#) în care sunt intervievat de un grup mare de biserici ale Adunărilor lui Dumnezeu (Assemblies of God) din țara mea, care, după ce mi-au citit cartea,

și-au înnoit învățătura despre femeile în slujire. De fapt, după interviu am avut privilegiul să văd cum au instalat pentru prima dată în mod public multe femei ca lideri.

După Terran Williams; versiunea germană prelucrată și completată, cu amabila permisiune a autorului, de Hans-Jörg Ronsdorf, 22 martie 2023

Complementarismul funcționează adesea doar pentru că femeile îl susțin. Ce s-ar întâmpla dacă noi toți am înceta să-l mai susținem?

www.hans-joerg-ronsdorf.de

Note

1. ***Complementaritatea este un termen al teoriei cunoașterii pentru două moduri de descriere sau două aranjamente experimentale (aparent) contradictorii, care se exclud reciproc și nu pot fi reduse unul la celălalt, dar care, în completarea lor reciprocă, sunt necesare pentru înțelegerea unui fenomen sau a unei stări de lucruri în întregul ei.***

Ce este un complement? Complementul (latină *complementum* = „completare”, „mijloc de întregire”) desemnează în general ceva care este o completare pentru altceva.

Sinonimele cele mai folosite pentru „complementar” (germană *komplementär*) sunt: care completează, reciproc, mutual.